

Ще порастешъ и на всички очитѣ ще изкълвешъ.

Но Гарчо не се утеши съ майчинитѣ думи. Скри се той въ една гжста круша да не го виждатъ другитѣ и се облѣ въ горещи сълзи.

Въ това време на върха на крушата накацахъ да си починатъ нѣколко гарванчета.

— Накжде отиваме? — попита най-малкото.

— Ще видите, — отговори му най-голѣмото. — Срѣдъ полето лежи едно момче. Цѣлъ день не е пийнало капка водица и нѣма сила да се помръдне. Ще го нападнемъ и ще му изкълвемъ очитѣ. — И гарджетата отлетѣха.

Като чу това Гарчо, изхвъркна отъ крушата и по най-кжсия пжтъ изпревари разбойницитѣ и седна до умиращето момче. Следъ малко дойдоха и гарджетата.

— А, ти вече си започналъ закуската, — казаха му тѣ и се спустнаха върху момчето.

Но Гарчо се хвърли върху тѣхъ.

— Назадъ! — извика той. — Това момче е мой другаръ и който се докосне до него ще го направя на пухъ и прахъ!

Видѣха гарджетата, че съ Гарча шега не бива и се върнаха. А Гарчо литна тогава до най-

близкия изворъ въ гората и донесе съ една кратунка вода на момчето. Щомъ си пийна, момчето се съживи.

— Благодаря ти, черно пиле, — каза то. — Щѣхъ да умра, а съмъ трѣгналъ да търся бѣлото фенерче. Който го има, може да направи каквото иска.

— Да дойда и азъ съ тебе? — помоли се Гарчо.

— Ела, ако искашъ.

Много се зарадва Гарчо, че си намѣри другаръ, но като повървѣха малко, срещнаха едно магаре. И магарето почна да вика:

— Ей момче, защо си взело за другаръ такъвъ грозникъ? Никаква работа нѣма да свършишъ съ него.

Повѣрва момчето на магарешкитѣ думи и каза на Гарча:

— Иди си! Не те искамъ такъвъ грозенъ.

Страшно дожалѣ на Гарча отъ тия думи, и той остави другаря си, но не се върна дома, а трѣгна тайно следъ момчето. Вървѣха, вървѣха, стигнаха до една чудна колиба, обѣрната съ покрива надолу. Щомъ момчето достигна колибата, отъ вжтре излѣзе едно старче и попита:

— Какво търсишъ, дѣдовото?

— Бѣлия фенеръ търся.

— Ще ти помогна да го намѣ-